

[Tove Lindbo Larsen]

til den nordligste del af Danmark, nemlig Grønland.

De tidligere, socialdemokratiske regeringer har altid haft et godt samarbejde med de grønlandske politikere – i de senere år specielt med hjemmestyret. Derfor er det med beklagelse, at vi må konstatere, at der med den borgerlige regering er sket et holdningsskifte også på dette område.

Det ser ikke ud til, at Grønlandsministeren helt har forstået, hvad en hjemmestyrelov indebærer. Hjemmestyreloven påbyder en gensidig respekt, og det er nok netop her, det har knebet lidt. Grønland er en udpræget fiskerination med en erhvervsafhængighed, som kun få lande har det. Derfor er fiskeri-erhvervet et ømfindligt område, og ethvert fiskerianliggende må nøje drøftes med hjemmestyret. Det må også den borgerlige regering erindre sig.

Det er en skuffelse for os, at forhandlingerne med EF om Grønlands fremtidige tilhørsforhold går så langsomt. Den forrige regering gav udtryk for, at den helst så, at Grønland forblev som medlem af EF. Men vi erklærede, at vi ville arbejde for den ordning, grønlænderne foretrak: den såkaldte OLT-ordning.

Udenrigsministeren kan måske i dag fortælle, hvorfor forhandlingerne går så trægt. Er man i EF officielt eller uofficielt i gang med at sikre enkelte lande særrettigheder gennem fiskeri i de grønlandske farvande? Er det tilfældet, må det være på sin plads at erindre om, at Grønland er et præferenceland. De grønlandske politikere her i folketinget har i dag givet udtryk for synspunkter svarende til dem, som jeg her fremkommer med.

Jeg håber, at udenrigsministeren kan redegøre nærmere for, hvor langt man er i EF, og hvad den danske regering gør for at sikre Grønland en fair behandling i EF.

Hjortnæs (S):

En artikel i gårsdagens Grønlandspost om indholdet af EFs fælles fiskeriaftale i relation til Grønland gav anledning til en del presseaktivitet. Udenrigsministeren tilbageviste i en presseudtalelse artiklens oplysninger og vurderinger – det ville faktisk også have været temmelig alvorligt for udenrigsministeren, hvis ikke udenrigsministeren havde været i

stand til det – og så må vi jo håbe, at ministeren har dækning for sin udtalelse.

Jeg tror, det var hr. Preben Lange, der sagde, at forholdene omkring det grønlandske fiskeri er temmelig uklare, og han stillede i den anledning nogle spørgsmål til udenrigsministeren. Jeg tror også, at det kan være nyttigt, hvis udenrigsministeren her fra folketingets talerstol på nuværende tidspunkt bekræfter nogle kendsgerninger.

Forholdet er det, at Tyskland, England og Kommissionen har haft den opfattelse, at fiskebestandene i Grønland er fællesbestande for EF, hvorimod Danmark og Grønland har hævdet og fortsat gør det, at andre EF-lande kun kan få adgang til at udøve fiskeri, i den udstrækning Grønland ikke selv har kapacitet til at fiske den mængde, der kan stilles til rådighed. Det er selvfølgelig meget vigtigt, at den danske regering udnytter enhver mulighed for at understøtte det dansk-grønlandske synspunkt og i hvert fald ikke håndterer forhandlingerne i EF sådan, at den danske opfattelse svækkes.

Da regeringen i 1982 indgik en aftale med Vesttyskland om en tysk torskekvote på, jeg tror, det var 5.000 t i Vestgrønland, skete det uden for et rådsmøde, hvilket i sig selv, hr. udenrigsminister, er betænkeligt. Men udenrigsministeren gjorde det altså alligevel på regeringens vegne, og udenrigsministeren oplyste over for folketingets markedsudvalg, at Tyskland havde accepteret, at det var på grundlag af en ikke-udnyttet grønlandsk kvota, at Tyskland nu kunne gå i gang med at fiske.

Den opfattelse, at Tyskland fiskede på den grønlandske kvota, fastholdt udenrigsministeren også over for folketingets markedsudvalg i forbindelse med udvalgets endelige bekræftelse af EF-fiskeriaftalen af 25. januar i år. Der blev ikke ved den lejlighed oplyst noget om særlige problemer i relation til torskefiskeriet i Vestgrønland. Tværtimod blev udvalget bibragt den opfattelse, at det måtte bero på fremtidige drøftelser i rådet, om Tyskland og England skulle have fiskerirettigheder i Vestgrønland. Der var ingen præjudice, sagde udenrigsministeren, tavlen var vasket ren.

Vi havde yderligere grund til at tro, at også EF-Kommissionen havde den opfattelse. Stor var derfor vores overraskelse, da vi måtte konstatere, at Kommissionen i sit kvota-